

Một Chuyện Tình Lãng Đãng

Quách Như Nguyệt

Tôi gặp Tuấn trong một buổi tiệc thân mật nhỏ do anh khoảng đãi. Mặc dù chưa từng quen biết Tuấn nhưng tôi đi theo một người quen - bạn của Tuấn - đến dự buổi tiệc này. Không hiểu tại sao tôi có cảm tình với anh ngay. Tuấn cao ráo, lịch lãm, ăn mặc sành điệu, từ anh toát ra một phong thái hào sảng, tự tin, đôi mắt sáng. Tuấn nói chuyện nhã nhặn với giọng nói ấm áp có âm hưởng miền Trung. Tôi đoán Tuấn độ khoảng 30 tuổi, còn rất trẻ để trở thành một chủ nhân của một cơ sở thương mại tương đối thành công ở Quận Cam, miền nam tiểu bang California. Tôi được bạn tôi giới thiệu với Tuấn, cho biết tôi là người đứng giữa lo giấy tờ để giúp khách hàng mượn tiền nhà băng mua nhà, mua cơ sở thương mại (Loan Officer). Sau buổi tiệc, lúc chia tay; Tuấn bảo anh đang định làm thủ tục vay tiền ngân hàng để mua một khu thương mại lớn và ngờ ý muốn nhờ tôi. Tôi nghe anh nói mừng lắm vì nếu được "mối bờ" này, tiền huê hồng của tôi sẽ rất cao. Tôi hớn hờ trao business card cho anh: "*N rất mong anh sẽ gọi, anh gọi cho N càng sớm càng tốt nha, anh Tuấn gặp đúng người rồi!*" Cả hai cùng cười vui vẻ.

Đúng như sự mong đợi của tôi, hôm sau Tuấn mời tôi đi ăn trưa. Ăn trưa với khách hàng là một phần bắt buộc phải có trong công việc tôi làm. Tôi vẫn thường phải mời mấy ông làm nghề địa ốc, khách hàng (clients) hoặc những người giới thiệu khách cho mình đi ăn. Trong buổi ăn trưa đầu tiên với Tuấn, anh "phỏng vấn" tôi rất kỹ, thăm dò xem tôi có đủ khả năng để hoàn tất một dịch vụ quan trọng, có đủ kinh nghiệm để giúp anh hay không?! Sau khi nói chuyện xong về phần "business", chúng tôi nói qua chuyện ngoài đời. Bình thường trong những buổi ăn trưa với khách hàng, tôi ngồi nghe nhiều hơn nói nhưng với Tuấn, anh ân cần hỏi han tôi, có vẻ như muốn nghe tôi nói nhiều hơn. Anh cho tôi cái cảm giác thoải mái, tự nhiên, thân mật vừa đủ. Tôi nói chuyện lú lo nhiều hơn mọi khi. Tuấn lắng nghe, có vẻ "enjoy" lắm. Lúc chia tay ra về, anh nói: "*Anh thấy N có kinh nghiệm đủ để lo xúc tiến làm "loan" cho anh. Cho anh vài ngày suy nghĩ và có thời gian tìm đủ giấy tờ nhé. Anh sẽ nói chuyện với my realtor và anh ấy sẽ gọi cho N. Biết rằng mới gặp N lần thứ hai thôi nhưng anh có cảm tưởng như đã quen N tự lâu rồi!*" Khi nghe anh nói như thế, tôi biết chắc mình sẽ được ông khách hàng này giao cho nhiệm vụ mượn tiền giùm nên vui vẻ chào anh ra về, cảm thấy mình may mắn, lòng phơi phới, hân hoan!

Kể từ hôm đó, dù bận rộn cách mấy, chúng tôi vẫn cố dành thì giờ đi ăn trưa với nhau để bàn về diễn tiến công việc, lấy thêm giấy tờ anh cần đưa thêm cho tôi ..v.v.. Chính ra, tôi chẳng cần phải gặp anh, anh có thể để giấy tờ ở công ty anh, tôi đến lấy hoặc nhờ nhân viên của anh mang đến văn phòng cho tôi, hoặc chúng tôi chỉ cần nói chuyện với nhau trên phone là được rồi, nhưng anh cứ hay phone mời tôi đi ăn trưa, khi tôi rảnh rồi tôi cũng nhận lời. Những lần như thế, mặc tình cho tôi nằng nặc đòi trả tiền cho các buổi ăn (như tôi vẫn thường làm với các thân chủ khác), Tuấn nhất định không bao giờ để tôi trả! Tuấn chủ trương không bao giờ để cho người phụ nữ trả tiền, cho dù buổi ăn là một giao dịch thương mại mà tôi có thể trừ vào tiền thuế. Anh bảo: "*Thì anh cũng được khấu trừ vào thuế hàng năm vậy. Ai mà để cho người phụ nữ trả tiền bao giờ, nhất là người phụ nữ đó lại là Nguyệt. Anh thấy anh may mắn lắm N à, được có N đi ăn trưa chung, anh không phải ngồi ăn một mình hoặc nếu không có N, anh sẽ lười ra ngoài mà nhờ nhân viên mua thức ăn về, ăn ngay trong office.*"

Một hôm, Tuấn gọi điện thoại cho biết có chuyện bất ngờ phải hủy bỏ buổi hẹn ăn trưa với tôi, Tuấn ngờ ý mời tôi đi ăn tối. Từ ngày làm việc trong cái ngành nhiều khê, rất căng thẳng này; tôi vẫn giữ lập trường không bao giờ đi ăn tối với bất cứ một khách hàng nào! Dù sao tôi cũng là người đã có gia đình, tôi không muốn bị người ta hiểu lầm, bị mang tiếng oan khi đi ăn tối với người khác phái. Trong ngành này, tôi giữ thể diện của mình kỹ lắm, chẳng có gì hết mà bị người ta đồn đãi bậy bạ, không nên một chút nào, chả... thông minh một tí nào! Nhưng, không hiểu sao, ...khi Tuấn mời, tôi lại cảm thấy rất tin tưởng, rất an tâm và tôi nhận lời anh ngay, không một chút ngần ngại, câu nệ. Sau đó, rất tự nhiên việc đi ăn tối lại trở thành một cái lệ với chúng tôi. Anh và tôi đều đã đoan, trăm công nghìn việc nên nếu có giờ rảnh mà đi ăn được với nhau quả là một ân định

Không lâu sau, tôi hoàn tất dịch vụ vay tiền cho Tuấn. Đúng lý ra chúng tôi không còn lý do gì để mà gặp nhau, nhưng... cũng vì cái chữ nhưng rất oái ăm này!!!! Rất tự nhiên, chúng tôi vẫn cứ tiếp tục...., không những thế mà còn gặp nhau rất đều đặn nữa là đằng khác! Mỗi tuần ít nhất là một hai lần, thỉnh thoảng có khi tới ba bốn lần, chúng tôi đã gặp nhau. Tuấn và tôi chỉ đi ăn với nhau thôi, không đi xem phim, xem kịch, coi show hay đi nghe concert, chẳng làm gì khác cả.

*****

Tôi thích được đi ăn tối với Tuấn. Tôi vốn là người biết thưởng thức các món ăn ngon, nay lại được đi ăn thường xuyên với một người bạn tâm đầu ý hợp thì còn gì bằng! Hơn nữa Tuấn lại là người rất sành sỏi khi chọn nhà hàng. Những nhà hàng mà Tuấn đưa tôi đến đều là những nhà hàng sang trọng, lịch sự nằm trong những địa điểm trang nhã, phong cảnh hữu tình! Tôi cảm thấy mình không khác nào một cô bé lọ lem, được một hoàng tử tuấn tú đưa tôi vào một thế giới trường giả, quý phái mà người thường hiếm khi được đến! Khi cả hai càng ngày càng thân hơn, tôi bỏ giờ ra để "sưu tầm" thêm những nhà hàng nổi tiếng khác. Mỗi khi Tuấn đến đón tôi, tôi chỉ việc nói cho Tuấn nghe tôi muốn đi nhà hàng nào, ở đâu là Tuấn chở tôi đến đó. Tuấn còn tỏ ý "xin lỗi" vì anh đã quá bận rộn, không có giờ tìm tòi, dự tính trước cho tôi.

Những khi ngồi ăn tối, Tuấn hay "tập" cho tôi uống rượu! Tuấn hay nói: "*N cần phải biết uống rượu để chứng tỏ N là người có bản lĩnh!*" Tôi không đồng ý với Tuấn nhưng tôi cũng không phản đối. Không "cụ" lại anh, tôi chỉ hợp một ngụm nhỏ cho Tuấn vui lòng chứ không bao giờ uống cả ly! Nhưng khi Tuấn mua hoa hồng từ những người bán dạo trong nhà hàng để tặng tôi, tôi nhất định từ chối! Những người khách (clients) khác cũng hay tặng hoa cảm ơn tôi sau khi tôi làm xong việc cho họ. Rồi có những khách hàng "quí và thích" tôi hơn bình thường nữa chứ, họ gửi hoa hồng đến tận văn phòng!!! Thỉnh thoảng tôi vẫn thường mang hoa về nhà nhưng thiết nghĩ mang hoa về nhà hoài cũng kỳ mặc dù chồng tôi là người rất hiểu biết, tin tưởng, yêu thương vợ hết mình; tôi cũng phải biết tự giới hạn mình chứ, không thể nào cho phép mình sống vô tư, tự do hoàn toàn như người chưa bao giờ lập gia đình được.

Việc làm của tôi tuy kiếm được khá nhiều tiền, nhưng nó cũng bắt tôi phải suy nghĩ nhiều, có nhiều việc cần phải giải quyết, khách hàng gọi điện thoại cả ngày, đôi khi họ la lối, thúc dục rất là phiền não! Khách hàng thì hay nói xạo với mình, mỗi lần "loan" (việc mượn nợ) gần xong là có bao nhiêu vấn đề (problems) tự nhiên đến phút chót mới "lòi" (pop) ra, làm tôi lại phải "chạy", phải lo (xôn) sốt vó!!! Mỗi lần gặp Tuấn, không hiểu sao tất cả những phiền muộn, lo toan ấy đều tan biến. Tuấn cũng giống như tôi, cũng đa đoan, mệt trí cả ngày. Anh tâm sự những giờ phút ngồi ăn chung với tôi, anh cảm thấy rất an lạc và hạnh phúc.

*****

Tuấn sẵn sóc chiều chuộng tôi ghê lắm! Còn gì hạnh phúc cho bằng khi được một người đàn ông thành công, mặt mũi sáng sủa hết lòng lo lắng, trân quý mình như ngà như ngọc! Anh chịu khó lắng nghe tôi kể chuyện. Những chuyện trên trời dưới đất, chuyện làm ăn, chuyện chồng con, ngay cả những chuyện tình vu vơ thời con gái của tôi. Không những thế, Tuấn còn khéo léo khen ngợi tôi không tiếc lời: "*N. thông minh lắm!*", "*N. có bàn tay đẹp quá!*", "*N. là người phụ nữ bản lĩnh, giỏi giang nhưng lại rất nhu mì và dễ thương!*", "*You have beautiful skin, very nice complexion!*". Có khi anh thốt ra những câu mà tôi cảm thấy như chạm vào trái tim mình: "*Anh thích cá tính của N., rất thẳng thắn, không màu mè kiểu cách, rất thành thật và nữ tính!*", "*Anh cảm ơn trời đã cho anh có một người bạn dễ thương như N.*" ..v...v...

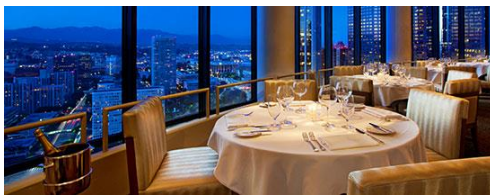
Người ta hay nói "*Đàn ông yêu bằng mắt, đàn bà yêu bằng tai*", quả thật đúng vô cùng! Bằng cứ là đã sau bao nhiêu năm mà tôi vẫn nhớ rõ mồn một những lời Tuấn đã nói với tôi cứ y như ngày hôm qua! Có một hôm, đang ngồi ăn với nhau. Nhạc trôi qua bài "You and I against the world". Tuấn nhìn sâu vào mắt tôi, khẽ nói: "*Tuấn ước gì được mãi mãi ở bên cạnh, che chở, bảo bọc em. Em khỏi phải đi làm, công việc em đang làm, anh thấy em vất vả, lo nghĩ nhiều quá, anh không thích. You and I against the whole world! Nha Nguyệt*". Tôi biết Tuấn nói thật tận đáy lòng. Tôi thấy nghèn nghẹn ở cổ, thấy mình cảm động, cố gắng ngăn lại giòng nước mắt...

Khi đã thân thiết với nhau rồi, Tuấn tâm sự cho tôi biết là trước khi gặp tôi, anh đã có người tình. Hai người yêu nhau tha thiết và đã làm đám hỏi. Ai dè, người yêu xinh đẹp của anh muốn dự thi hoa hậu, anh giúp đỡ cô tận tình để cho cô đoạt được giải nhưng khi đã thành hoa hậu thì thế giới của cô ấy thay đổi cùng với tình yêu của hai người! Vì sự thay lòng đổi dạ của cô bỏ sắp cưới, Tuấn trở nên đau buồn chán nản rồi đưa đến quyết định hủy bỏ chuyện hôn nhân với cô ta! Tuấn thất tình, bù đầu vào công việc làm ăn để quên đi hận tình, cho đến khi bất ngờ gặp tôi trong buổi tiệc mấy tháng trước! Tuấn bảo "*N. đúng là ân nhân của anh vì nhờ có N. mà anh thấy đời đáng sống trở lại! Nhờ em mà anh tìm lại được niềm vui. Cảm ơn em!*"

Thời gian thấm thoát trôi qua... Tôi và Tuấn vẫn hẹn nhau đi ăn tối, điểm hẹn thường ở trong phạm vi vùng Orange County hoặc Los Angeles. Cho đến bây giờ tôi vẫn còn nhớ cái cảm giác hoan hỉ, an vui, yêu đời khi cùng Tuấn ngồi từ trong nhà hàng trên đồi cao ngắm hoàng hôn trên mặt biển. Xa xa có những cánh buồm nhấp nhô trên mặt sóng lăn tăn... Chúng tôi nhìn mặt trời đỏ ối và những cụm mây đủ màu tím thắm, xám đậm, hồng cam giăng mắc rải rác toả sáng một góc trời. Có những lúc ngồi nhìn qua cửa kính thấy bãi biển cong cong, bọt biển trắng xóa; khi thì nhìn xa xa, thấy một dãy sailing boats như một bức tranh thật đẹp. Có 2 nhà hàng rất nổi tiếng, 1 ở quận Cam, 1 ở "thành phố thiên thần", nhà hàng như tòa lâu đài nằm ngay trên một đỉnh núi thấp, thung lũng xa xa phía dưới lập lòe đèn đủ màu thật đẹp. Tại một nhà hàng Pháp, có người đánh đàn vĩ cầm, đại hồ cầm cho chúng tôi nghe. Nhà hàng Mễ thì có 5,6 anh chàng đánh đàn tây ban cầm, tiếng đàn reo vui, rộn rã. Một số nhà hàng có vườn rộng trồng hoa thật đẹp; chúng tôi ăn xong, đi dạo vòng vòng ngắm hoa và cây cỏ, không khí trong lành, mùi hoa dạ lý hương, hoa nhài Mỹ thơm phưng phức, ngào ngạt cả không gian.

Chỗ mà Tuấn thích nhất là nhà hàng ăn ở Bonaventure Hotel. Tòa nhà chọc trời Bonaventure lúc đó còn cao nhất thành phố Los Angeles, một địa điểm rất nổi tiếng ngày xưa. Nhà hàng này tọa lạc trên tầng cao nhất, tự nó, nó có thể xoay từ từ một vòng 360 độ để thực khách có thể nhìn thấy những tòa nhà khác thấp hơn và nhìn xuống thắm ánh sáng thật đẹp chung quanh chỗ mình ngồi. Có một hôm, hai chúng tôi đang ngồi im lặng để nghe nhạc, nhìn ánh nến lập lòe, nhìn bầu trời trong vắt đầy sao, ở phía dưới là thành phố về đêm, đèn đủ màu lấp la lấp lánh như kim tuyến; ly rượu đắt tiền được đặt ngay trước mặt thơm nức mũi; tôi thấy Tuấn chăm chăm nhìn tôi say đắm. Khi bị bắt gặp đang trộm ngắm nhìn tôi, Tuấn nhanh nhẩu bào chữa: "*N. ơi, tối nay nhìn N., anh chợt nhớ đến một câu thơ của thi sĩ Đinh Hùng! N. có biết câu đó là câu gì không?!*" Tôi cười to, lanh chanh đáp lại liền: "*N. không nhớ tác giả là Đinh Hùng hay Vũ Hoàng Chương, nhưng có phải câu đó là "Nhìn nhau cũng đủ lãng quên đời! Đúng không anh?"*" Tuấn trở mặt tỏ vẻ khâm phục rồi cả hai chúng tôi cùng bật cười sảng khoái! Hai chúng tôi lúc đó không khác nào hai người bạn tri kỷ tri âm!

Nói thật lòng, tôi yêu thích những buổi chiều tối như thế lắm, thích quá chừng những lúc ngồi đối diện với Tuấn, cười nói hân hoan. Bên trong Laguna Niguel Hotel là một nhà hàng nằm sát ngay cạnh biển. Tôi nhâm nhi uống trà, Tuấn uống rượu, gió thổi tung bay mái tóc tôi; tiếng nhạc quyện vào tiếng sóng, sóng biển có khi tràn vào bờ là là, nhẹ nhàng nghe âm ì, rù rì, có khi ập vào như vũ bão. Một lần sóng đập vào mạnh quá, nước biển bắn lên tung tóe làm ướt tóc, ướt mặt tôi; anh đã vội vàng lấy khăn lau cho tôi, cử chỉ nâng niu, cẩn trọng.

Chắc có lẽ được sanh ra từ Vũng Tàu nên tôi mê thành phố biển! Thành phố nào gần sát ngay biển cũng rất dễ thương đối với tôi. Tuấn và tôi thường đi dạo dọc theo bờ biển hoặc tản bộ trên Pier. Tôi vẫn nhớ mãi một buổi tối trời thật đẹp, không khí mùa hè vào ban đêm mát rượi, gợn gợn lạnh. Anh cởi áo khoác mặc cho tôi. Hai đứa tôi tai nghe tiếng sóng vỗ, mũi người thấy mùi biển mặn, trên đầu chúng tôi lấp lánh vụn vụn ánh sao trời. Trăng đêm hôm đó tròn vành vạnh. Ở California rất hiếm khi có một bầu trời trong vắt để thấy thật rõ trăng và sao như thế. Tuấn đã chỉ tay về phía mặt trăng: "*Nguyệt kia, hôm nay mặt Nguyệt sao tròn xoe! Mấy ông thi sĩ cứ về vờ bảo Nguyệt thơ mộng lắm, cứ ca tụng mãi mặt trăng là tình tứ, là đẹp tuyệt vời nhưng mấy ông quên mất rằng thực tế rất phủ phàng, hahaha... chị Hằng bị mặt rỗ!*" nói rồi, anh cười to ha hả, có vẻ thích chí lắm. Những lúc như thế, nhìn Tuấn thật trẻ con, thật dễ thương, không còn một chút gì là chủ nhân của một công ty lớn. Chúng tôi im lặng đi bên nhau như muốn tận hưởng những giờ phút thật an lạc, nhẹ nhàng. Thế giới như muốn thu nhỏ lại để chỉ có anh và tôi. Khi mình đã thật sự thân và hiểu một người nào đó, tôi nghĩ cả hai chẳng cần phải nói năng gì. Vì thế, nhiều lần ngồi trong xe bên cạnh nhau, chúng tôi đã chẳng nói năng chi. Tôi lắng nghe tiếng tim mình đập, thở đều, thu nhận trọn vẹn một niềm vui tuyệt vời, khó tả.

Quen nhau đã lâu rồi nhưng chúng tôi chưa bao giờ nắm tay, chưa hề vượt qua luân thường đạo lý! Tôi sợ và lo ngại Tuấn muốn đi xa hơn, còn tôi, có được những giây phút nhẹ nhàng thơ mộng như thế này với Tuấn, tôi thấy quá đủ. Tôi thầm mong Tuấn cũng nghĩ như tôi, không kỳ vọng thêm điều gì khác. Tôi đang làm gì đây?

Tự thử thách mình? Một người đàn ông trẻ đầy sức sống và một người đàn bà đã có gia đình? Chẳng bao giờ, hoàn toàn tôi không muốn mạo hiểm, phiêu lưu một chút nào đâu! Làm sao để giữ lại, đông đá lại tình cảm của chúng tôi, để cho nó không tiến cũng không lùi? Làm sao để thời gian ngừng hẳn lại, để cuộc đời toàn là những buổi tối thoải mái, ăn ngon, mặc đẹp, đi xe đắt tiền, nhìn ngắm khung cảnh trữ tình, hưởng thụ đời sống hết mình, có một người bạn khác phái thương và hiểu mình ngay bên cạnh? Tôi không muốn mất anh, đồng thời cũng không muốn làm điều gì sai quấy với một người chồng quá thương yêu, nâng đỡ, chiều chuộng, luôn thông cảm và tử tế với tôi, không muốn là một người mẹ chảnh ra gì đối với hai con. “*Tuấn ơi, em chỉ muốn hai đứa mình là bạn tri kỷ của nhau thôi, điều đó có quá khó với anh không, anh có thể nào duy trì được, mãi mãi chỉ là bạn tốt của em không?*”, nhiều lúc tôi đã muốn hỏi anh như thế. Tôi chợt nhớ đến câu thơ: “*Bước đi sẽ đứt, động hờ sẽ tiêu*”. Vâng, lúc đó tất cả những gì tôi đang có với anh đều rất đổi mỏng manh, mỏng manh hơn mạng nhện, dễ đứt hơn tơ trời. Và, hỡi ơi, chiếc lưới tình thì có bao giờ chịu nương tay, mỗi ngày mỗi siết chặt làm nghẹn thở!

Càng ngày tình cảm của tôi dành cho Tuấn càng gia tăng, từ từ tăng dần dần mà chính tôi cũng không hề hay biết. Về phần Tuấn, tôi cũng thấy được sự bứt rứt khổ tâm của anh mặc dù anh cố tình giữ kín. Trong lòng Tuấn hình như có một nỗi giao động mãnh liệt nào đó mà tôi không hiểu được. Con đường Pacific Coast Hwy trở thành quen thuộc. Có vài lần sau khi ăn tối xong lái xe lên freeway, anh đi mãi đi hoài! Hình như anh không muốn chờ tôi về? Anh không muốn rời xa tôi??? Cặp mắt anh nhìn tôi cũng khác lạ hơn. Tuấn hỏi tôi muốn đi đâu nữa không, đi bất cứ nơi nào Tuấn cũng sẽ chờ tôi đến đó. Tuấn bịn rịn chần chừ như muốn níu kéo, muốn được gần bên tôi thêm được phút nào hay phút đó. Đôi lúc Tuấn cũng có vẻ bực bội, hơi khó chịu, nản lòng không duyên cớ! Hình như Tuấn muốn nói với tôi một điều gì đó, một điều khó nói hay không thể nói ra! Những lúc như thế, tôi thường nhắc khéo về chồng, về con của mình. Tôi muốn nói bóng nói gió cho Tuấn hiểu tôi chỉ muốn duy trì tình bạn rất thân thiết giữa tôi và Tuấn, rằng tình cảm giữa chúng tôi không thể nào tiến xa hơn được nữa, không bao giờ!

Một mặt lý trí tôi cất tiếng lên như vậy, nhưng tận đáy lòng tôi cũng không tránh được những nỗi bâng khuâng dằn vặt! Đã lâu rồi tôi không đụng đến thơ, nhưng sau những buổi hẹn hò với Tuấn, tôi bỗng thấy tâm hồn mình réo rắt, lòng tôi chùng lại và tôi bắt đầu có cảm hứng làm thơ!

Trong lúc tôi cố gắng giữ tình cảm giữa tôi và Tuấn không đi quá xa, thì Tuấn vẫn như con thiêu thân đâm đầu vào ánh sáng! Có lần tôi bảo tôi thích màu trắng, vài ngày sau, Tuấn bỏ chiếc xe màu đen sang trọng đang có để đổi sang một chiếc xe màu trắng mui trần “top of the line”. Anh đến đón tôi, hơn hờ bảo anh đã chọn màu trắng cho chiếc xe mới của anh, màu mà tôi thích! Tôi thấy rõ ràng Tuấn đang dẹt mộng tương lai, mà không những thế Tuấn lại còn muốn đưa tôi vào giấc mộng của anh! Sinh nhật tôi, Tuấn mang tặng cho tôi một món nữ trang vô cùng đắt giá! Tôi cảm thấy Tuấn đã đi quá xa, không cần suy nghĩ, tôi đã vội vàng từ chối món quà sinh nhật đó. Tôi cảm thấy mình đang đứng trên bờ vực thẳm. Tuấn đã thay đổi nhiều quá! Anh đang đâm đầu vào vực thẳm tình yêu và còn muốn kéo tôi theo nữa! Tôi không thể nào tiếp tục! Tôi biết Tuấn buồn lắm nhưng tôi vẫn đành phải tránh gặp mặt anh. Xa Tuấn, tôi sẽ mất đi nhiều thứ lắm, cả vật chất lẫn tinh thần (Tuấn giới thiệu cho tôi nhiều bạn bè, bà con, thân chủ của Tuấn) và sẽ buồn nẫu ruột, nhưng người quyết định dứt khoát cũng sẽ phải là tôi!!!

Lần chót đi ăn tối với nhau, anh chờ tôi về lại chỗ tôi làm. Anh tắt máy, dừng xe. Tối hôm đó, anh ngồi thừ ra, như có điều gì khó nói. Bất chợt, anh chồm người qua phía tôi, áp úng nói một hơi dài: “*I love you, I love you, I love you....., Nguyệt!*”, vừa nói, vừa chồm người qua muốn hôn tôi. Tuy bất ngờ, nhưng phản ứng tự nhiên và cũng muốn tránh né; tôi đã quay mặt đi. Môi anh phớt nhẹ vào má, vào cổ tôi. Tôi mở cửa xe, bước ra. Tíc tắc trước đó, tôi bắt gặp đôi mắt buồn bã, thất vọng nảo nề của Tuấn... . Tôi đi vội vã như chạy trốn, không nhìn lại. Bỏ lại anh ngồi thẫn thờ ở đằng sau. Chẳng biết tại sao tôi lại làm như thế? Tôi trốn chạy ư? Tôi trốn chạy gì?!

*Chân bước ra đi
Bạn từng làm như thế chưa?
Trong lòng muốn ở nhưng chân bước ra đi
Tôi đã làm như thế một lần*

Vội vã ra đi, không một lời từ già
Dấu biết rằng, bỏ lại sau lưng
....một người đang đau lòng, buồn bã.....

Chẳng biết sao tôi lại làm như thế?
Có lẽ lý trí lúc nào cũng mạnh hơn trái tim tôi?
Ôi! Trái tim! sao mềm yếu đê hèn?!

Sáng hôm nay, nghe một bài nhạc tình rữ ướt
Thấy lòng mình lướt thướt quá đi thôi!
Có những lúc tự dưng buồn quá đỗi
Kỷ niệm xưa như thác lũ kéo về
Nếu trời mưa, tôi đã gọi... dấu vụng về
Phone cho anh,
hai chúng ta sẽ gặp
Những gì xảy ra tôi chẳng cần biết tới
Ở bên anh quên hết chuyện bên lề

Nhưng may quá, hôm nay trời nắng ấm
Âm thầm ru ngủ chuyện xa xăm
Như Nguyệt

*****

Ngày hôm sau, khi tôi vừa bước vào văn phòng làm việc, cô thư ký vừa trao cho tôi một chồng tin nhắn, vừa bảo: "Từ sáng đến giờ, anh Tuấn gọi cho chị nhiều lần! Hình như có chuyện gì quan trọng lắm đó chị Nguyệt!"

Trong mười ngày liên tiếp, Tuấn không ngừng gọi điện thoại tìm tôi. Nhưng dù có tha thiết, có thấy buồn cách mấy, tôi vẫn nhất quyết không trả lời điện thoại của anh! Và sau đó, có lẽ mất kiên nhẫn, Tuấn không còn gọi cho tôi nữa!

Thật sự trong lòng tôi, không cách nào tôi có thể quên anh được! Đôi khi tôi tự trách mình đã chấm dứt một cách quá đột ngột! Tôi nghĩ tôi có thể phản ứng đẹp hơn. Nếu tôi ngồi nán lại, tìm lời phân giải, an ủi Tuấn thì khả dĩ có tốt hơn không? Trong cuộc đời ô trọc này, khó mà tìm được một người đáng quý như Tuấn. Tuấn là người thành công trong xã hội. Anh tôn trọng tôi. Chúng tôi tương xứng với nhau, hiểu nhau nhiều. Anh đã mang đến cho tôi những niềm vui bất tận. Thế mà tôi lại ruồng bỏ anh! Rồi tôi đâm ra suy nghĩ xa xôi, tôi cảm thấy tiếc đã đi lấy chồng quá sớm! Chồng tôi từ tiểu bang khác về gặp tôi là cưới tôi ngay. Thời gian cưới nhau quá sớm làm tôi thiếu hẳn những giây phút hẹn hò lãng mạn của những đôi tình nhân trẻ trước khi chung sống với nhau! Có thể quên Tuấn, những thiếu thốn tình cảm lãng mạn ấy đã được bù đắp bằng những cuộc gặp gỡ, chuyện trò trong những lần đi ăn với Tuấn chẳng?! Tôi không tránh được sự mâu thuẫn của chính mình: một mặt tôi rất cảm kích sự có mặt của Tuấn trong đời tôi, nhưng mặt khác, tôi muốn giữ cho tình cảm giữa hai chúng tôi sao cho vừa lãng mạn nhưng vừa trong sáng, gần gũi nhưng không xác thịt! Làm sao cho tôi có thể tận hưởng được một tình bạn êm đềm mà vẫn không hổ thẹn với chồng con?! Thật là khó!!! Tôi có tham lam quá đáng lắm không?

Thương nhất là cái tính "quân tử Tàu" của anh! Tuấn yêu tôi biết là bao nhiêu, thế mà vẫn phải đè nén, giấu kín nỗi lòng mình! Tôi nghiệp anh, tuổi trẻ tài cao, thành công trên trường đời mà sao lại lận đận, lao đao trong trường tình quá thế?!

Tuy tiếc nuối, tôi vẫn quyết định chấm dứt mối liên hệ tình cảm giữa tôi và Tuấn. Dù sao, lý trí của tôi vẫn không cho phép tôi đánh đổ đi hạnh phúc gia đình mà tôi đang có. Chồng tôi là người rất tốt với tôi. Anh yêu thương tôi, tin tưởng hết mực nơi tôi, hoàn toàn không thắc mắc gì trong những giao dịch nghề nghiệp của tôi. Hai đứa con tôi thì vẫn còn nhỏ dại. Làm sao tôi đành lòng bỏ chồng bỏ con để chạy đi theo tiếng gọi của một mối tình lãng đãng? Nó quá lãng đãng đi, mơ hồ như sương, dễ dàng tan biến như mây, mà mây đen tụ lại sẽ thành mưa, mưa rơi rớt giọt buồn!!!

Mỗi khi có dịp lái xe ngang qua công ty của Tuấn, tôi hay đảo mắt tìm xem có chiếc xe màu trắng ngày nào của Tuấn đậu ở đó hay không! Rồi bất giác tôi tự hỏi không biết giờ này Tuấn đang ở đâu, đang làm gì, đang nghĩ gì!? Tôi thấy tim mình đập mạnh hơn, lòng bồi hồi, u uẩn... như vương vấn, như tiếc nuối một điều gì, một nỗi buồn ray rứt và da diết! Tôi thấy mình buồn bã, nỗi buồn thật đậm đà, giống như là nỗi buồn của một người đang bị... thất tình vậy đó! Tôi thật đáng tội!!! Quá là đa tình, lãng mạn quá chừng đi!!!

Khoảng ba tháng sau, tôi gọi điện thoại hỏi thăm Tuấn. Hồi hộp quá chừng khi nghe lại giọng nói của người xưa! Tuấn trầm buồn cho biết sau lần chia tay bất ngờ, anh đã cố gắng gọi tôi liên tục! Anh nói anh hiểu tại sao tôi không gọi lại cho anh. Rất nhiều lần anh cầm phone lên, nhưng với tất cả lý trí, nghị lực mà anh có được, anh đã bỏ xuống! Anh cho biết đã gọi tôi nhiều lần ở số phone nhà - những lúc tôi đi vắng - chỉ để nghe tiếng nói của tôi trong answering machine mà thôi. Anh tâm sự cũng muốn đến tìm gặp tôi ở văn phòng lắm chứ, bất ngờ xuất hiện, cứ lì lợm may ra?! Nhưng vì tôn trọng tôi, nghĩ cho tôi nên anh đã phải cố gắng nén lòng mình dù trái tim anh tan nát! Anh bảo anh là người không thể vui, anh không muốn lây cái không vui của anh qua cho tôi. Anh muốn tôi hạnh phúc, vô tư mãi. Anh bảo anh không ngờ lần thứ hai mà “nó” vật anh dữ dội đến như vậy, chẳng thua gì lần đầu! Tuấn tâm tình lúc đầu khi gặp tôi, anh đã cố gắng giữ tình cảm của anh đối với tôi giới hạn trong tình bạn nhưng sau nhiều lần gặp gỡ, tình yêu đã đến với anh. Tuấn thổ lộ bằng câu tiếng Anh: *“I did fall so hard, falling in love with you even though I knew it was hopeless for me”*. Anh xin lỗi đã có cử chỉ khiếm nhã với tôi. *“I can't help it! I am sorry. Anh xin lỗi N”*. Tôi cảm điện thoại, thấy tay mình hơi run. Trái tim tôi nặng trĩu trong lồng ngực. Trời ơi, trên đời này sao lại có người thương yêu tôi nhiều đến thế! Tuấn ơi Tuấn, em khổ rồi, lấy ai an ủi em đây?

Gần ba năm sau, thành linh Tuấn gọi cho tôi! Vẫn còn giữ tính rào trước đón sau, Tuấn bảo Tuấn vẫn còn thương tôi nhiều lắm, nhưng vì hoàn cảnh, anh đành phải “move on”. (nhiều năm sau đó, trước khi lấy vợ, chồng cũ của tôi cũng đã gọi cho tôi, nói như “xin phép”, phân trần với tôi như thế đó). Vợ sắp cưới của Tuấn lụy tình, thương anh nhiều hơn anh thương, cô cần có anh nên anh lấy. Anh biết anh sẽ không bao giờ có cơ hội để làm một người tình hay đi xa hơn, là một người chồng của tôi. Bây giờ với tư cách một người bạn, anh muốn báo tin cho tôi biết là anh sẽ cưới vợ; anh muốn tôi bằng lòng và chúc phúc cho anh. *“Tuấn ơi!”, tôi nhớ mình đã nghĩ thầm: “Anh là Quân tử Tàu mà lại biết ca.... cải lương, “ca” rất là nhuyễn như, rất là mùi!!! Dù sao thì N cũng cảm ơn, cảm ơn anh đã gọi”*.

Cô vợ mà Tuấn lấy là một cô gái rất trẻ đẹp, lai Pháp, xinh như mộng!

o O o o O o o O o

Những kỷ niệm ngày nào với Tuấn bây giờ đã phai nhạt đi nhiều ở nơi tôi. Tôi không hề tiếc nuối về sự chọn lựa của mình. Tôi nghe nói Tuấn đã ly dị vợ, bây giờ Tuấn còn thành công và giàu có hơn xưa. Tôi cũng đã ly dị chồng, đã gặp một người khác yêu thương tôi hết mực. Nếu tình cờ gặp lại, chúng tôi sẽ vẫn cười được với nhau, vẫn tay bắt mặt mừng, nhìn nhau thân ái. Với tôi, nếu sống được như thế, sống làm sao để có những lúc gặp lại bạn bè, người xưa, chồng cũ... mình và người vẫn thấy vui mừng, thì đời sống này thật đẹp!!!

Kỷ niệm ơi, kỷ niệm đẹp ngời ngời! Một thời quá vắng quá ngọt ngào! Lúc quen Tuấn, mặc dù đã có chồng nhưng tôi còn trẻ lắm, trong tình yêu vẫn còn mù mờ và còn rất

ngày thơ!

Ba chữ anh muốn nói

*Sau khi ăn tối xong
Lẽ ra anh phải chờ em về
Nhưng hình như anh chưa muốn...*

*Anh hỏi em
Mình đi bộ một vòng nhé N.?
N. có phải về không?
Để anh chờ N. về*

Nếu nhớ đến bản phận
Em nên về mới phải
Nhưng anh ơi,
ở bên anh, em muốn quên tất cả,
sống cho mình, ích kỷ tối hôm nay

Buổi tối mùa hè, bầu trời trong vắt
Ngàn ngàn vì sao lung linh lấp lánh
Tiếng sóng vỗ âm ì, tiếng lá khua xào xạc
Ở bên anh lòng lắng xuống an bình

Từ trên cao
Em và anh, đứng nhìn sóng vỗ
Phong cảnh chung quanh quá đỗi hữu tình
Chung quanh ta, có những cặp tình nhân
Đang ôm nhau,
đang hôn nhau đắm đuối

Chẳng biết anh nghĩ sao?
Riêng em, em thấy mình thoải mái
Một cảm giác dễ chịu, êm ả tràn ngập tâm hồn
Biên giới đã đặt ra
Một biên giới rất mỏng manh
Giữa tình yêu và tình bạn

Hãy là một người bạn, thật tốt, của em nha
Em vẫn biết, thiệt thòi cho anh lắm
Vì hình như
Trong mắt anh
Tình yêu rất rõ ràng

Anh yêu em
Nhưng chấp nhận vai tình bạn
Vì sợ tỏ tình rồi
Là mãi mãi mất em

Hãy là người bạn tốt của em
Được ngày nào mình biết thêm ngày đó
Một lúc nào
Nước vỡ bờ rồi
Hết chịu đựng nổi rồi
Anh sẽ nói ra thôi

Mình có nhiều điều để nói với nhau sao?
Hay tất cả gồm lại còn ba chữ
Ba chữ
Anh muốn nói
Ba chữ anh muốn nghe
Cũng là ba chữ
Em cố tình tránh né
"I love you"
Xin đừng nói ra lời!